

EL SOMRIURE DEL GRAVADOR

Una primera part d'aquesta conversa amb Manel Marzo-Mart transcorre a la vella fàbrica de taps que hi ha al carrer del Sol, cantonada Sant Domènec, can "Patxeres" que se'n deia, a Sant Feliu de Guíxols.

El lloc és una meitat de l'edifici que Marzo-Mart adquirí fa uns mesos, un dels cossos en què s'organitza la moderada retòrica constructiva de la fàbrica, situada en una zona central de la ciutat –i no gens cèntrica, sinó que pel contrari és una àrea recollida, quieta, força –massa– abandonada, amb cases de "cos", entre les quals la fàbrica "Patxeres" exerceix un cert –discret protagonisme residual de la "belle époque", de l'esplendor surer–. Més que fàbriques eren grans obradors aquestes baluernes urbanes de Sant Feliu, que en aquest cas tornarà a ser obrador d'aquí un temps, quan Marzo-Mart pugui instal·lar-hi el seu taller, després d'una obra quantiosa en la qual ell fa de manobra a estones.

–Aquesta fàbrica va ser una troballa, no?

–En certa manera sí. Jo necessitava, necessito espai, físicament per a la meua obra i psicològicament per no sentir-me constrenyit, i la fàbrica era aquí, abandonada, sense gaire esperança. Fa cosa d'un any i mig, jo em vaig trobar amb una mica de diner –després, amb les obres, he vist com n'era de poc– i amb Albert Udaeta, escultor, adquirirem la casa que, com veus, amb dos cossos sembla que estigui pensada per partir-la.

–Ha de ser una forma de felicitat sentir-se amo de tant d'espai.

–Sí, que ho és, i això em compensa dels problemes que comporta la recuperació de tants –per a mi– metres quadrats. Jo he rodat una mica, la meua mica. Sóc manresà –ara hi tinc,